

Sygn. akt. IV Ka 456/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 lipca 2017 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział IV Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Krzysztof Głowacki

Sędziowie SSO Dorota Nowińska (spr.)

SSR del. do SO Marta Minkisiewicz – Kasprzak

Protokolant Justyna Gdula

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Tomasza Fedyka

po rozpoznaniu w dniu 5 lipca 2017 r.

sprawy **Z. M. (1) (Z. M. (1))**

syna M. i Z. z domu D.

urodzonego (...) we W.

oskarżonego o przestępstwo z art. 280§1 k.k. w zw. z art.64§1 k.k., z art. 278§1 k.k. w zw. z art.64§1 k.k, z art. 278§1 k.k. w zw. z art.64§1 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonego i jego obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia

z dnia 13 grudnia 2016r. sygn. akt V K 686/15

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od Skarbu Państwa (Kasa Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Śródmieścia) na rzecz adwokata D. B. kwotę 516,60 złotych (pięciuset szesnastu i ⁶⁰ / 100 , w tym VAT) tytułem nieopłaconej obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt: IV Ka 456/17

UZASADNIENIE

Z. M. (1) został oskarżony o to, że:

I. w dniu 24 sierpnia 2014 r. we W. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami dokonał rozboju na osobie R. W. w ten sposób, że po uprzednim użyciu przemocы polegającej na skrupowaniu rąk pokrzywdzonego i dwukrotnym uderzeniu go w twarz, zabrał w celu przywłaszczenia telefon komórkowy marki N. o wartości 80 zł oraz pieniądze w kwocie 50 zł, czym działał na szkodę R. W., a następnie po przekazaniu w/w telefonu

komórkowego innym osobom przyjął go ponownie i w dniu 27 sierpnia 2014r. sprzedał w lombardzie (...) s.c. z siedzibą we W. za cenę 30 zł, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym wyrokiem:

- Sądu Rejonowego dla Wrocławia Śródmieścia V Wydział Karny z 22 sierpnia 2007 r. o sygn.. V K 1601/07 za czyn z art. 278 § 1 kk w zw. Z art. 12 kk na karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby, którą postanowieniem z dnia 19 maja 2009 r. zarządzono do wykonania, którą odbył w okresie od dnia 17 grudnia 2009 r. do dnia 17 grudnia 2011r.

- Sądu Rejonowego dla Wrocławia Śródmieścia, V Wydział Karny z dnia 25 listopada 2008 r. o sygn. V K 1481/08 za czyny z art. 278 § 1 kk i art. 279 § 1 kk w zw. z art. 12 kk na karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby, którą postanowieniem z dnia 15 grudnia 2009 r. zarządzono do wykonania, którą częściowo odbył w okresie od 13 czerwca 2012r. o dnia 29 sierpnia 2013r.

- Sądu Rejonowego dla Wrocławia Śródmieścia, V Wydział Karny o sygn. V K 883/09 za ciąg przestępstw z art. 278 § 1 kk na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od dnia 17 grudnia 2011r. do dnia 13 czerwca 2012r. z zaliczeniem pozbawienia wolności w dniach 17 stycznia 2009 r., 30 stycznia 2009 r., 16 lutego 2009r. oraz 17 kwietnia 2009r.

tj. o czyn z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk.

II. w dniu 3 czerwca 2014r. we W. zabrał w celu przywłaszczenia z pomieszczenia portierni budynku przy ul. (...) tablet marki A. (...) o wartości 1.100 zł, czym działał na szkodę I. K., przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazany wyrokiem:

- Sądu Rejonowego dla Wrocławia Śródmieścia V Wydział Karny z 22 sierpnia 2007 r. o sygn.. V K 1601/07 za czyn z art. 278 § 1 kk w zw. Z art. 12 kk na karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby, którą postanowieniem z dnia 19 maja 2009 r. zarządzono do wykonania, którą odbył w okresie od dnia 17 grudnia 2009 r. do dnia 17 grudnia 2011r.

- Sądu Rejonowego dla Wrocławia Śródmieścia, V Wydział Karny z dnia 25 listopada 2008 r. o sygn. V K 1481/08 za czyny z art. 278 § 1 kk i art. 279 § 1 kk w zw. z art. 12 kk na karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby, którą postanowieniem z dnia 15 grudnia 2009 r. zarządzono do wykonania, którą częściowo odbył w okresie od 13 czerwca 2012r. o dnia 29 sierpnia 2013r.

- Sądu Rejonowego dla Wrocławia Śródmieścia, V Wydział Karny o sygn. V K 883/09 za ciąg przestępstw z art. 278 § 1 kk na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od dnia 17 grudnia 2011r. do dnia 13 czerwca 2012r. z zaliczeniem pozbawienia wolności w dniach 17 stycznia 2009 r., 30 stycznia 2009 r., 16 lutego 2009r. oraz 17 kwietnia 2009r.

tj. o czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk.

III. w lipcu 2014 r. we W. zabrał w celu przywłaszczenia z S. konferencyjnej siedziby (...) Izby L. przy ul. (...), dwa mikrofony bezprzewodowe o wartości 1.449 zł każdy oraz panel sterujący (...) o wartości 7.970 zł, tj. mienie o łącznej wartości 10.868 zł, czym działał na szkodę (...) Izby L. we W., przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazany wyrokiem:

- Sądu Rejonowego dla Wrocławia Śródmieścia V Wydział Karny z 22 sierpnia 2007 r. o sygn.. V K 1601/07 za czyn z art. 278 § 1 kk w zw. Z art. 12 kk na karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby, którą postanowieniem z dnia 19 maja 2009 r. zarządzono do wykonania, którą odbył w okresie od dnia 17 grudnia 2009 r. do dnia 17 grudnia 2011r.

- Sądu Rejonowego dla Wrocławia Śródmieścia, V Wydział Karny z dnia 25 listopada 2008 r. o sygn. V K 1481/08 za czyny z art. 278 § 1 kk i art. 279 § 1 kk w zw. z art. 12 kk na karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności

z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby, którą postanowieniem z dnia 15 grudnia 2009 r. zarządzono do wykonania, którą częściowo odbył w okresie od 13 czerwca 2012r. o dnia 29 sierpnia 2013r.

- Sądu Rejonowego dla Wrocławia Śródmieścia, V Wydział Karny o sygn. V K 883/09 za ciąg przestępstw z art. 278 § 1 kk na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od dnia 17 grudnia 2011r. do dnia 13 czerwca 2012r. z zaliczeniem pozbawienia wolności w dniach 17 stycznia 2009 r., 30 stycznia 2009 r., 16 lutego 2009r. oraz 17 kwietnia 2009r.

tj. o czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk.

Wyrokiem z dnia 13 grudnia 2016 r. **Sąd Rejonowy dla Wrocławia- Śródmieścia:**

I. uznał oskarżonego Z. M. (1) za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku, a stanowiącego przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k.

wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat i 6(sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. uznał oskarżonego Z. M. (1) za winnego popełniania czynu opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku, a stanowiącego przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. wymierzył mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

III. uznał oskarżonego Z. M. (1) za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie III części wstępnej wyroku, a stanowiącego przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1(jednego) roku pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w zw. z art.4 § 1 k.k. połączył kary pozbawienia wolności wymierzone oskarżonemu i orzekł wobec niego karę łączną w wymiarze 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

V. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł od oskarżonego Z. M. (2) na rzecz pokrzywdzonego R. W. kwotę 50 zł tytułem naprawienia szkody;

VI. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł od oskarżonego Z. M. (2) na rzecz pokrzywdzonej I. K. kwotę 1100 zł tytułem naprawienia szkody;

VII. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł od oskarżonego Z. M. (2) na rzecz pokrzywdzonego (...) Izby L. we W. kwotę 10868 zł tytułem naprawienia szkody;

VIII. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 30 zł tytułem przepadku równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa;

IX. na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa i zarządził pozostawienie w aktach sprawy dowodów rzeczowych z wykazu dowodów rzeczowych Nr I, poz. 1-3, k.357;

X. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze oraz §19 oraz §14 ust.1 pkt 2 i ust. 2 pkt 3 i §16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. D. B. kwotę 1608,84 zł z tytułu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu, w tym 300,84 zł podatku od towarów i usług;

XI. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych oraz od opłaty, zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa

Wyrok powyższy zaskarżony został przez oskarżonego Z. M. (1) i przez jego obrońcę.

W osobistej apelacji oskarżony zarzucił błędną kwalifikację czynu opisanego w pkt I aktu oskarżenia, wnosząc jednocześnie o zakwalifikowanie tego czynu z art. 291 § 1 kk z uwagi na wątpliwości co do popełnienia przez niego przestępstwa z art. 280 § 1 kk.

Odnosnie pozostałych przypisanych mu czynów z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk (pkt II i III części dyspozytywnej wyroku) oskarżony zarzucił rażąco surowość wymierzonych mu kar i podnosząc, iż przyznał się do ich popełnienia i wyraził skruchę, wniósł o znaczne złagodzenie orzeczonych za te czyny kar pozbawienia wolności.

Obrońca oskarżonego zaskarżyła wyrok Sądu Rejonowego w części, tj. w punkcie I, II – w zakresie kwalifikacji prawnej i wymiaru kary, III – w zakresie kwalifikacji prawnej i wymiaru kary, IV-VIII.

W apelacji obrońca zarzuciła zaskarżonemu wyrokowi:

I. naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a to art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. polegające na dokonaniu sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego oceny dowodów, która pociągnęła za sobą przyjęcie wadliwych ustaleń w zakresie okoliczności stanowiących podstawę faktyczną wyroku, co w szczególności przejawia się w:

1. stwierdzeniu, że pokrzywdzony R. W. rozpoznał oskarżonego Z. M. (1) jako sprawcę rozboju w sposób pewny, pomimo iż treść jego zeznań oraz przebieg czynności okazania wskazuje, że nie sposób wykluczyć pomyłki w rozpoznaniu oskarżonego jako napastnika;

2. twierdzeniu, że zeznania świadka M. Z. pozwoliły przyjąć, że Z. M. (1) dopuścił się popełnienia przestępstwa rozboju, podczas gdy dowód ten nie dowodzi w żaden sposób sprawstwa oskarżonego, z uwagi na to, że stanowi on zeznania świadka, który jedynie wskazał na fakt posługiwania się przez oskarżonego telefonem marki N., nie znając okoliczności w jakich doszło do popełnienia przestępstwa;

3. stwierdzeniu, że oskarżony w odniesieniu do czynów przypisanych mu w punkcie II i III zaskarżonego wyroku zrealizował znamiona dwóch przestępstw kwalifikowanych z art. 278 § 1 k.k., bowiem dokonał zaboru w celu przywłaszczenia cudzego mienia, którego wartość przekraczała ¼ najniższego wynagrodzenia, w oparciu jedynie o wskazane przez pokrzywdzonych wartości skradzionych przedmiotów;

II. rażąco niewspółmierność bezwzględnych kar pozbawienia wolności za czyny zarzucane oskarżonemu w punkcie II i III aktu oskarżenia oraz kary łącznej pozbawienia wolności, poprzez nieuwzględnienie w odpowiednim stopniu faktu ujawnienia przez oskarżonego organom ścigania faktu popełnienia przez niego ww. przestępstw oraz opisanie przebiegu tych zdarzeń, umożliwiającego sformułowanie i przedstawienie mu zarzutów, a Sądowi poczynienie dokładnych ustaleń stanu faktycznego, a nadto faktu wyrażenia żalu oraz okazania skruchy, co w konsekwencji doprowadziło do wyraźnej dysproporcji pomiędzy charakterem kar orzeczonych a karami, które powinny zostać orzeczone przy zastosowaniu dyrektyw wymiaru kary;

III. rażąco niewspółmierność orzeczonego innego środka, poprzez orzeczenie od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonej I. K. kwoty 1.100,00 zł tytułem obowiązku naprawienia szkody oraz na rzecz pokrzywdzonego (...) Izby L. we W. kwoty 10.868,00 zł tytułem obowiązku naprawienia szkody przy niedostatecznym miarkowaniu jego wysokości względem sytuacji materialnej oskarżonego.

Stawiając powyższe zarzuty apelująca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

I. uniewinnienie oskarżonego Z. M. (1) od popełnienia zarzucanego mu w punkcie I aktu oskarżenia czynu, przypisanego mu w punkcie I zaskarżonego wyroku,

II. w punkcie II i III – poprzez uznanie, że oskarżony w ramach zarzucanych mu czynów w punkcie II i III aktu oskarżenia, dopuścił się tylko wykroczeń z art. 119 § 1 k.w. i wymierzenie mu za te wykroczenia stosownych kar

grzywien w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, ewentualnie w razie uznania, że czyny te stanowią występki z art. 278 § 1 k.k., wymierzenie kary w najniższym z możliwych wymiarze,

III. uchylenie rozstrzygnięcia zawartego w punkcie IV zaskarżonego wyroku,

IV. wymierzenie na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. za zbiegające się przestępstwa przypisane oskarżonemu w punkcie II i III zaskarżonego wyroku kary łącznej w najniższym z możliwych wymiarze,

V. uchylenie punktu V,

VI. w punkcie VI i VII – poprzez jego uchylenie ewentualnie zmianę poprzez nałożenie wobec oskarżonego Z. M. (1) obowiązku naprawienia w wyrządzonej przestępstwem szkody w części na rzecz pokrzywdzonej I. K. oraz (...) Izby L. we W..

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacje oskarżonego i obrońcy nie zasługiwały na uwzględnienie.

W odniesieniu do czynu przypisanego Z. M. (1) w pkt I części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku zarzuty i wnioski zarówno apelacji oskarżonego, jak i jego obrońcy są w istocie tożsame, co uzasadnia łączne ich omówienie przez Sąd Odwoławczy. Zarzuty te sprowadzają się do twierdzeń, iż pokrzywdzony R. W. nie rozpoznał oskarżonego jako sprawcy rozboju w sposób pewny, co uniemożliwiało przypisanie oskarżonemu popełnienia tegoż czynu i skutkować winno-zgodnie z apelacją obrońcy- uniewinnieniem od popełnienia czynu zarzucanego w pkt I aktu oskarżenia, zaś zgodnie z apelacją oskarżonego – zmianą kwalifikacji prawnej na czyn z art. 291 § 1 kk.

W pierwszej kolejności, ustosunkowując się do powyższych zarzutów, stwierdzić należy, że Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił zebrany w sprawie materiał dowodowy, poczynił na jego podstawie trafne ustalenia faktyczne, zasadnie przypisując oskarżonemu popełnienie przestępstwa z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk. Postępowanie rozpoznawcze Sąd meriti przeprowadził poprawnie i dokładnie, wykorzystując w toku rozprawy głównej możliwości dowodowej weryfikacji tez aktu oskarżenia, jak i twierdzeń obrony, w granicach niezbędnych dla rozstrzygnięcia kwestii sprawstwa, winy i odpowiedzialności karnej oskarżonego. W szczególności Sąd dokładnie przesłuchał zarówno oskarżonego, jak i pokrzywdzonego oraz świadków, przeprowadzając też pozostałe wnioskowane dowody. W pisemnych motywach wyroku Sąd orzekający poddał całokształt dowodów niezbędnej analizie logicznej, przedstawiając w sposób przekonujący oraz zgodny ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego na jakich przesłankach faktycznych i prawnych oparł swoje przekonanie co do wiarygodności dowodów stanowiących podstawę ustaleń i dlatego nie dał wiary pozostałym dowodom, w tym także wyjaśnieniom oskarżonego. Wnioski ocenne Sądu wyprowadzone zostały z całokształtu okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, zgodnie z dyrektywami prawdy i bezstronności, a tym samym nie wykraczają one poza granice swobodnej oceny dowodów, zakreślone dyspozycją art.7 kpk.

Trafność rozstrzygnięcia w kwestii winy oskarżonego (w zakresie czynu opisanego w pkt I) była w niniejszej sprawie determinowana w pierwszej kolejności poprawnością oceny dowodów z zeznań świadków, w tym pokrzywdzonego i wyjaśnień oskarżonego oraz trafnością wyprowadzonych z tej oceny wniosków co do wiarygodności tychże dowodów. Wniosek Sądu I instancji, iż w świetle kompleksowej analizy dowody te potwierdzają zarzut aktu oskarżenia nie wykracza – zdaniem Sądu Odwoławczego – poza granice ocen swobodnych, a jego trafność nie budzi zastrzeżeń. Należy przy tym podkreślić, że Sąd Rejonowy przeprowadził wskazane dowody bezpośrednio na rozprawie głównej, miał bezpośredni kontakt z oskarżonym, pokrzywdzonym i świadkami w czasie realizacji czynności dowodowych, oceniał złożone wyjaśnienia i zeznania kierując się zarówno ich treścią, jak też własnymi spostrzeżeniami i wrażeniami wynikającymi z zachowania się osób przesłuchiowanych, ich postawy i reakcji na zadawane pytania.

Kwestionując rozpoznanie przez pokrzywdzonego R. W. oskarżonego jako jednego ze sprawców dokonanego na nim rozboju, apelujący powoływali się wyłącznie na zeznania świadka złożone w toku postępowania jurysdykcyjnego,

tj. na rozprawie w dniu 8 listopada 2016r. , w których to zeznaniach pokrzywdzony oświadczył m.in., że „nie jest pewien na sto procent” czy obecny na sali rozpraw oskarżony był sprawcą tegoż czynu. Jednocześnie obrońca starał się zdeprecjonować zeznania pokrzywdzonego złożone bezpośrednio po zdarzeniu (w dn. 4 września 2014r.) oraz wyniki czynności procesowej okazania wizerunków, których efektem było rozpoznanie i wskazanie przez R. W. jednej osoby – oskarżonego Z. M. (1) jako sprawcy żądającego od niego wydania przedmiotów przy użyciu groźby. Sąd Rejonowy dokładnie przeanalizował wszystkie zeznania pokrzywdzonego składane w toku procesu, ocenił ich wiarygodność w sposób kompleksowy, w zestawieniu z zeznaniami innych świadków (w tym: G. S., A. R., jak również A. i M. Z.) oraz pozostałymi dowodami, zwłaszcza umową pożyczki lombardowej i pismem (...) SA, dotyczącymi telefonu zabranego pokrzywdzonemu w dniu 24 sierpnia 2014r. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku w tym zakresie w sposób wyczerpujący i wnikliwy przedstawia analizę przeprowadzoną przez Sąd orzekający, w tym szczegółowe omówienie zeznań pokrzywdzonego i powody uznania za wiarygodne jego relacji z postępowania przygotowawczego (vide: k. 651-654). Sąd Okręgowy powyższą argumentację podziela, albowiem brak jest podstaw do przyjęcia, że Sąd I instancji, ustalając stan faktyczny, pominął istotne dowody, oparł się na dowodach nie ujawnionych, naruszył zasady prawidłowego, logicznego rozumowania, czy też nie stosował się do wskazań wiedzy lub zignorował nauki płynące z doświadczenia życiowego. Z tego rodzaju sytuacją w niniejszej sprawie nie mamy do czynienia, gdyż dokonana przez Sąd a quo ocena poszczególnych dowodów świadczących o sprawstwie i winie oskarżonego jest logiczna, pełna, przekonująca, a zatem prawidłowa.

Kwestionując prawidłowość skazania oskarżonego za czyn opisany w pkt I z powodu odmienności w zeznaniach pokrzywdzonego (obciążających oskarżonego w toku śledztwa i powołujących się na brak pewności w toku rozprawy), obrońca oskarżonego pomija zupełnie takie okoliczności, jak: składanie przez pokrzywdzonego zeznań przed Sądem po znacznym upływie czasu od daty rozpatrywanego zdarzenia, niewątpliwy fakt odczuwania przez świadka strachu przed napastnikami („być może zapomniałem, być może ze strachu. Ja jestem osobą ze wsi, ja jestem spokojny, dla mnie ta sytuacja to było coś niewyobrażalnego” – k.591), wyraźnie widoczna niechęć świadka do udziału w toczącym się ponad 2 lata po zajściu postępowaniu, skutkująca koniecznością zastosowania przez Sąd kar porządkowych, łącznie z aresztem, celem wyegzekwowania obowiązku złożenia zeznań, czy wreszcie treść składanych przez niego oświadczeń w tym zakresie („Po co to zgłaszałem, trzeba było iść do domu” – k.590; „ J. wiedział, że tak to się skończy to bym tego nie zgłaszał (...) miałbym święty spokój” – k. 593), co ewidentnie wskazuje na brak zainteresowania pokrzywdzonego w pociągnięciu do odpowiedzialności sprawców dokonanego na nim w 2014 roku przestępstwa.

Niezależnie od powyższego kluczowe znaczenie przy ocenie tego dowodu ma podkreślony przez Sąd Rejonowy fakt, iż na rozprawie, po odczytaniu pokrzywdzonemu jego zeznań złożonych w czasie śledztwa (z k. 5 i k. 56) R. W. zeznania te podtrzymał – vide: k. 590, 591, a nadto opisał sposób okazania mu zdjęć z wizerunkami, stanowczo przy tym zaprzeczając, by podczas tej czynności doszło do jakichkolwiek nieprawidłowości, sugestii, braku swobody („Nic takiego nie miało miejsca. Przysięgam na grób mojej mamy” – k. 592).

W tym stanie rzeczy, mając nadto na uwadze poprawnie ocenione przez Sąd zeznania świadków G. S., A. R., A. i M. Z., zgodzić się należy ze stanowiskiem Sądu meriti, iż nie ma racjonalnych powodów, by podważać prawidłowość rozpoznania sprawcy przez R. W. podczas okazania wizerunków. W konsekwencji zatem prawidłowe było ustalenie Sądu orzekającego, iż oskarżony Z. M. (1) wraz z innymi osobami brał udział w rozboju na R. W., a tym samym brak było podstaw do uwzględnienia wniosku obrońcy o uniewinnienie oskarżonego od popełnienia tegoż czynu, jak i wniosku oskarżonego o zmianę kwalifikacji prawnej omawianego przestępstwa na występki z art. 291 § 2 kk.

Reasumując tę część rozważań należy podkreślić, iż w każdej rozpoznawanej przez Sąd sprawie zgromadzone w toku procesu dowody muszą być oceniane w sposób całościowy, a więc zeznania świadków z każdego etapu postępowania, a nie tylko z rozprawy, a także przez pryzmat treści innych dowodów, a nadto przy uwzględnieniu wskazań logiki i doświadczenia życiowego. W okolicznościach rozpoznawanej sprawy nie sposób było więc kwestionować dokonanej przez Sąd meriti oceny wiarygodności tak wyjaśnień oskarżonego, jak i zeznań świadków, w tym pokrzywdzonego, albowiem Sąd nie uchybił dyrektywom art. 7 kpk, ustosunkował się do wszystkich istotnych w sprawie dowodów,

czemu dał wyraz w pisemnym uzasadnieniu orzeczenia, wyczerpującym i sporządzonym zgodnie z wymogami art. 424 § 1 i 2 kpk.

Za bezzasadne Sąd Odwoławczy uznał również zarzuty zawarte w apelacji obrońcy oskarżonego, a odnoszące się do czynów przypisanych oskarżonemu w pkt II i III części dyspozytywnej wyroku. Na wstępie należy podkreślić, iż Z. M. (1) do popełnienia przestępstw kradzieży tableta oraz sprzętu nagłośnieniowego przyznał się i nie kwestionował ustalonych przez Sąd okoliczności przedmiotowych, w tym wartości skradzionego mienia.

Obrońca zaś w swojej apelacji ograniczył się w istocie nawet nie do zanegowania przyjętej wartości skradzionych przedmiotów, lecz do złożenia wniosku dowodowego o powołanie biegłego ds. wyceny ruchomości celem ustalenia ich wartości rynkowej. Poza stwierdzeniem faktu, iż przedmioty te były używane apelujący nie przedstawił jednak żadnych argumentów, które miałyby skutecznie zakwestionować podaną przez pokrzywdzonych wartość skradzionych rzeczy. Powyższego wniosku dowodowego obrona nie składała też na etapie postępowania przed Sądem I instancji. Zauważyć przy tym trzeba, iż obrońca w złożonej apelacji nie stwierdził, że wartość mienia wynikająca z zeznań pokrzywdzonych jest błędna, zawyżona, lecz jedynie wyraził przypuszczenie (nie poparte zresztą żadnym konkretnym argumentem), że może być to wartość inna od przyjętej („Jeśli wartość przedmiotu kradzieży okaże się niższa niż 1/4 minimalnego wynagrodzenia ...” - vide: uzasadnienie apelacji – k. 666).

W ocenie Sądu Okręgowego słuszne jest stanowisko Sądu a quo, który nie kwestionował podawanych przez pokrzywdzonych wartości skradzionych przedmiotów, gdyż odpowiadały one cenom rynkowym tego typu sprzętu. Zarówno cena tableta marki A. (...), jak i mikrofonów bezprzewodowych i panelu sterującego, podana w zarzutach, nie odbiega od cen takiego sprzętu elektronicznego na rynku. Ponadto trzeba zauważyć, iż z zeznań M. J. wynikało, że sprzęt nagłaśniający skradziony z siedziby (...) Izby L. był nowy, zakupiony po kapitalnym remoncie budynku, czego obrona nie kwestionowała w toku procesu (obrońca ani oskarżony na rozprawie nie mieli pytań do świadka M. J. – k.464, a nadto strony złożyły oświadczenie o braku potrzeby bezpośredniego przesłuchania pokrzywdzonej I. K., wnosząc o uznanie jej zeznań za odczytane – k.466-467).

W tym stanie rzeczy sugestie obrońcy odnośnie potrzeby powołania biegłego w celu wyceny ruchomości uznać należy za czystą spekulację, pozbawioną uzasadnionych przesłanek.

Z kolei podniesiony w apelacji zarzut rażącej niewspółmierności kary stanowił wyłącznie polemikę z prawidłowym i wszechstronnie uzasadnionym rozstrzygnięciem Sądu I instancji i jako taki nie mógł stanowić podstawy do zmiany zaskarżonego wyroku.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że oskarżonemu przypisano przestępstwa, za które Sąd I instancji mógł mu wymierzyć kary od 2 do 12 lat pozbawienia wolności (czyn I) oraz od 3 miesięcy do 5 lat pozbawienia wolności (czyny II i III). Gdy przy tym zważy się, że wszystkie te czyny popełnione były w warunkach recydywy, to orzeczone za nie kary (2 lata i 6 miesięcy; 10 miesięcy; 1 rok pozbawienia wolności) nie tylko nie rażą swą surowością, ale muszą wręcz uchodzić za łagodne. Wszak pozostawały one w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, co z racji uprzedniej karalności oskarżonego należy uznać za wyjątkowo łagodną reakcję karną. Skarżący niezasadnie zarzucał, że przy wymiarze kary Sąd I instancji nie uwzględnił w odpowiednim stopniu przyznania się oskarżonego do popełnienia przestępstw kradzieży oraz wyrażenia skruchy. Wbrew bowiem stanowisku skarżącego, powołane wyżej okoliczności zostały uwzględnione przy wymiarze kar, oscylujących w granicach dolnego ustawowego zagrożenia i nie mogły przemawiać za dalej idącym, istotnym łagodzeniem kar pozbawienia wolności, wymierzanych oskarżonemu odpowiadającemu w warunkach powrotu do przestępstwa. W efekcie zatem nie sposób przyjąć, by ferując orzeczenie w przedmiocie kary, Sąd meriti przekroczył stopień winy oskarżonego czy też stopień społecznej szkodliwości przypisanych mu czynów. Z utrwalonego orzecznictwa sądowego wynika spójnie, że pojęcie rażącej niewspółmierności oznacza znaczną, „bijącą w oczy” dysproporcję między karą wymierzoną, a karą sprawiedliwą, zasłużoną. Nie każda zatem różnica w zakresie oceny wymiaru kary uzasadnia zarzut rażącej niewspółmierności kary, ale tylko taka, która ma charakter zasadniczy, a więc jest niewspółmierna w stopniu nie dającym się zaakceptować (tak np. wyrok SA w Krakowie z dnia 28 maja 2010 r., II AKa 82/10, KZS 2010/6 poz. 45, wyrok SA w Krakowie z dnia 14 października 2008 r., II AKa 132/08, KZS

2008/11 poz. 57, wyrok SA w Lublinie z dnia 14 czerwca 2005 r., II AKa 100/05, KZS 2007/11 poz. 64). Charakterystyki powyższej nie można było żadną miarą odnieść do wymierzonych oskarżonemu kar jednostkowych, jak i do orzeczonej na zasadzie częściowej absorpcji kary łącznej.

Właściwą konsekwencją popełnienia czynów przeciwko mieniu jest również nałożenie na sprawcę obowiązku naprawienia wyrządzonych pokrzywdzonym szkód, jak i przypadku równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa. Sytuacja materialna sprawcy, przebywanie w Zakładzie Karnym, czy też fakt, że na wolności oskarżony nie pracował, nie może stanowić negatywnej przesłanki do orzekania środków kompensacyjnych. Oskarżony dopuścił się przestępstw w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, zabrane pokrzywdzonym przedmioty zastawiał w lombardzie za znacznie zaniżone kwoty, zaś uzyskaną tą drogą pieniądze przeznaczał – jak sam podał – na narkotyki i hazard (vide: k. 351). W tej sytuacji brak jest jakichkolwiek powodów do odstąpienia od orzeczenia wobec oskarżonego kwestionowanych przez obrońcę środków, mających na celu naprawienie pokrzywdzonym, choćby po pewnym czasie od popełnienia przestępstw, wyrządzonych im szkód.

Mając na uwadze wszystkie wskazane wyżej okoliczności, Sąd Okręgowy uznał wniesione apelacje za bezzasadne, utrzymując zaskarżony wyrok w mocy.

Orzeczenie o kosztach postępowania odwoławczego oparto o normę art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 634 kpk, zwalniając oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.